

*Моїй цілінній товаришці
Вірі Коломієць*

Окропу відро та заварки доволі —
А більше секретів ніяких немає.
Ви не бували у нас на полі?
Значить, не знаєте справжнього чаю!

Сядеш, бува, під вагончиком нашим —
Місяць у миску згори зазирає...
— Дай на вечерю нам, Вірочко, каші
І цілу квартиру нашого чаю!

В ньому неначе і пахощі лану,
І степової ромашки запах, —
Неначе жагущі вітри Казахстану
На мить побували у кухлях пузатих.

Ох же ж і чай! Так би й пив — без міри!
Зорі, як іскри, у кухлі скачуть!
Ох же ж і чай! Наче серце у Віри —
Студиш, а він все одно гарячий!

1958

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.